

PETER MAY

ENTOMOLOGŮV ODKAZ

AKTA ENZO IV

HOST

OD AUTORA
BESTSELLEROVÉ TRILOGIE
Z OSTROVA LEWIS

PETER MAY
Entomologův odkaz

PETER MAY
ENTOMOLOGŮV
ODKAZ

AKTA ENZO IV

BRNO 2017

FREEZE FRAME

Copyright © Peter May, 2010

Translation © Linda Kaprová, 2017

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2017 (elektronické vydání)

ISBN 978-80-7577-320-3 (Formát PDF)

ISBN 978-80-7577-321-0 (Formát ePub)

ISBN 978-80-7577-322-7 (Formát MobiPocket)

Vikingu Erikovi

Kde je teď, smrti, to tvé vítězství?
Kde je teď, peklo, ta tvá zbraň?

PRVNÍ LIST KORINTSKÝM 15,55

PRVNÍ ČÁST

Mnichov, Německo, 20. prosince 1951

Erik Fleischer si od života nemohl přát víc. Měl přitažlivou ženu se zlatými vlasy splývajícími ve vlnách přes rovná ramena, s úsměvem, jenž jí prozařoval duši, a s čarokrásnými modrými očima. I dnes, po těch pěti dramatických letech, ho vroucně milovala.

Narodily se jim dvě nádherné děti, světlované modrooké klony jejich matky. Magdiny geny převážily nad jeho středomořským vzhledem.

Přežil válku bez jediného škrábnutí, zdědil po rodičích bavorskou vilu na předměstí plném zeleně, kde si mezi rozvíjející se střední třídou, která nyní povstávala z popela Hitlerova šílenství, založil lukrativní praxi.

Vyhledka na spokojený život se před ním táhla až k ničím nerušenému obzoru. Jak mohl tušit, že ho nadcházející noc o všechno připraví?

Pročítal právě večerní noviny a mimoděk vnímal smích linoucí se z jídelny, kde děti s matkou hrály nějakou jednoduchou deskovou hru. Sklonil hlavu a zadíval se přes obroučky brýlí k nim. A ze semínek touhy, kterou v něm probouzel pouhý pohled na Magdu, klíčila rodičovská ctizádost pořádit si třetí, možná i čtvrté.

Mrkl na hodinky, zavřel noviny a odložil je. „Přijdu za čtvrt hodiny.“

Magda pootočila hlavu k obývacímu pokoji. „Večere bude za dvacet minut.“

Jeho pracovním byla elegantní místnost obložená dubovým táflováním. Jednu stěnu pokrývaly police, které se prohýbaly pod tíhou otcových knih. Za vysokými okny se na druhé straně bulváru temně rýsoval park. Sametové závěsy splývající až na zem byly roztažené a on cítil, jak se zvenčí na tabulky tiskne chlad jako ledové dlaně. Zatáhl za nocí oponu a posadil se ke stolu potaženému kůží. Měkké světlo lampy dopadalo na úhledně rozložené karty pacientek. Podíval se do diáře. První měl objednanou na půl devátou zítra ráno. Při pomýšlení na nekonečný zástup těhotných žen, které budou provázet jeho dny po celou dohlédnutelnou budoucnost, pocítil záchrň nespokojenosti. Ale nemínil si tím nechat zkazit náladu. Přízeň osudu dosud převládala. Přitáhl si k sobě první kartu a otevřel ji.

Kruh světla kolem něho rozrazilo zadrnčení telefonu. Sáh do tmy mimo dosah lampy pro sluchátko. Ozvalo se zašeptání, ochraptělé, stažené napětím.

„Jdou pro vás! Utečte! Hned!“

Vmžiku byl na nohou, ještě než se spojení přerušilo. Uslyšel, jak židle za ním udeřila o podlahu. Od nejbližšího okna ho dělily dva kroky. Nepatrně poodhrnul závěs a vyhlédl do noci hemžící se démony. Ucítil na tváři hebký dotek sametu. Za svatozáře pouličních lamp dohlédl jen s obtížemi, ale nebylo pochyb, že se mezi stromy pohybují stíny. Neměl čas se rozmýšlet. Představu, že by se to mohlo někdy stát, vytěsnil daleko za hranice vědomí, ale teď, když nečekané nastalo, jednal pohotově, jako by měl vše důkladně nacvičené.

Chvějícími se prsty vytáhl z kapsy klíče a odemkl zásuvku stolu. V teplé dlani ho zastudil kov vojenské pistole. Přešel

pracovnu a otevřel dveře šatny. Na tyči visely kabáty a saka a pod nimi stála pečlivě srovnaná řada bot. Vybral si těžký vlněný zimník, oblékl si ho přes široká ramena a pistoli vložil do kapsy. Pak se sklonil a zvedl koženou kabelu s nejnnutnějšími potřebami, kterou si nachystal právě pro tento okamžik.

Nezdržoval se přemýšlením. Když zavřel dveře pracovny a pospíchal k zadnímu schodišti, nevrhl přes rameno žádný lítostivý pohled. Nebyl čas přemítat a litovat. Seběmenší zaváhání by se mu stalo osudným. Jen když sbíhal po schodech, prolétl mu myslí prchavý obrázek Magdy a dětí v jídelně. Neměl čas se rozloučit. Ani důvod. Bylo po všem.

Ve sklepe se vznášel nakyslý pach. Zatuchlý vzduch tu byl vlhký a mrazivý. Klopýtal tmou ke dveřím, zatápal prsty v rukavicích a odemkl.

Ledová noc ho udeřila do tváře. Nasadil si klobouk. Jeho dech se v měsíčním světle srážel v bílou mlhu. Nejprve se zaposlouchal a pak uličkou mezi domy z chladné žuly opatrně vyhlédl na ulici. Po bulváru jen tu a tam projelo nějaké auto. Zato stíny mezi stromy teď nabyly zřetelnou podobu. Rozeznával příkrčené obrysy šestice mužů. Do tmy zažhnula cigareta. A pak náhle zaskřípěly pneumatiky. Ulici ozářily reflektory aut, která vjela na chodník. Jejich dveře se rozlétly. Z parku vyrazilo několik mužů. Roj jisker z odhozené cigarety.

Erik za sebou zavřel a prchal průchodem mezi domy k uličce za vilou, napůl v obavách, že poslali někoho zezadu. Ale neposlali. Nepředpokládali, že by ho někdo varoval. Slyšel bušení na dveře, noci se rozléhalo volání a on prchal do tmy vstříc neznámé budoucnosti plné strachu a nejistoty.

Agádír, Maroko, 29. února 1960

Hradby prastarého města skýtaly úchvatný výhled na přístav a oblouk zálivu kousek dál na jih. Nikdy nepřestal Yves okouzlovat. Měl štěstí a sehnal bydlení v historické kasbě; jednopokojový byt v přestavěném rádu v srdci starého města. Nebyl velký, ale poskytoval vše, co může potřebovat muž, který žije sám. Z terasy měl Yves rozhled na moře střech i do úzkých stinných uliček. Zbožňoval život kasby, její ruch a energii. A zvykl si skoro každý den nakupovat na tržišti čerstvé potraviny. Jeho oblíbené ranní procházky městem doprovázelo svolávání k modlitbám nesoucí se z minaretu mešity. Naříkavý hlas vyzýval věřící k setkání se Stvořitelem. A přestože Yves sám věřící nebyl, ve spiritualitě tohoto rituálu bylo něco, co v něm budilo závist, něco, co mu jeho ateismus nikdy nedovolí sdílet.

Stejný výhled se před ním otevřel i dnes, jako vždy, když vyjel z bran starého města. Toho rána ho však málem ani nevnímal. Nad pouští na východě vycházelo slunce a první paprsky úsvitu prostupovaly růžovou, žhoucí mlhou stoupající podél pobřeží, kterou na písčitou pláž vydechoval neklidný oceán. Nad městem rozkládajícím se pod Yvesem visel opar. Na východ i na jih se rozbíhaly nové budovy tohoto západoafrického přístavu, jehož populace prudce rostla díky vzkvétajícímu obchodu se sardinkami.

Yves se však soustředil na zpětné zrcátko. Ve skrumáži aut, koňských povozů a vozíků pouličních prodavačů za sebou postřehl černý citroën. Pátral po něm a doufal, že se nakonec ukáže být jen výplodem přebujelé fantazie. Jenže neukázal. Yves tiše zaklel a pokračoval serpentinami dolů k přístavu. U mola se tlačily flotily zrezivělých rybářských traulerů jako sardinky, které rybáři během noci nalovili.

Vyhlédl z okénka vlevo vzhůru k ohybu silnice, kde na vyprahlém kamenitém svahu rostly zakrslé pouštní keřiky s neduživě zelenými listy. Od kol pronásledujícího citroënu se zvedal prach. Poprvé si auta povšiml asi před týdnem. Obyčejný člověk by ho pravděpodobně vůbec nepostřehl, jenže Yves nebyl obyčejný člověk. Jeho život nesl jen pouhou masku normálnosti. Neuplynula minuta kterékoli hodiny kteréhokoliv dne jeho života, kdy by nepocítil naléhavou potřebu ohlédnout se přes rameno. Vyvinul se z toho instinkt tvořící stejně nedělitelnou součást jeho bytí jako dýchání. Neustále pozorovat, zkoumat obličej, sledovat cokoli neobvyklého, ať už to bylo sebenepatrnější. Bez přestání je očekávat, vědět, že někde jsou. A hledají ho.

Citroën se vynořil ze zatáčky a Yves v krátkém záblesku slunečních paprsků spatřil řidičovu tvář jako fotografii, která se mu obtiskla na sítnici. Povědomý obličej. Kulatý. Bez vlasů. Odkud ho jen znal? Neměl ponětí. Věděl však jistě, že už ho někde viděl. Rozeznal v autě obrysy dalších lidí a jeho podezření přerostlo v jistotu a nakonec ve strach. Našli ho. Pronásledují ho. A dříve nebo později si pro něho přijdou.

Yves si v duchu zhluboka vzdychl. Pochopil, že přišel čas jít dál.

Okno jeho kanceláře shlíželo na zastřešenou rybí tržnici. Tvořila ji obrovská hala s betonovou podlahou, na níž byly vyskládané dřevěné palety s čerstvým úlovkem. Sardinkami,

makrelami, dorádami, cípaly, platýsi. Řady beden vyrovnaných v obdélníkových kójích po celé ploše tržnice, kde se tlačili zákazníci, aby mohli nakoupit od bíle oděných prodavačů. Jejich hlasy stoupaly pachem ryb a soli a drnčely v rámech oken. Yvese jen na krátký okamžik napadlo, že se na tuto scénu dívá naposledy. Během těch bezmála deseti let, kdy se vypracoval z prostého prodejce až na manažera tržnice, si pachy, výjevy a zvuky trhu zamiloval. Vzhledem k tomu, že po příjezdu z Mnichova nevěděl o rybách ani rybářích zholo nic, dal se jeho kariérní postup považovat za téměř raketový. Díky své inteligenci a bystrosti brzy začal vyčnívat z davu a netrvalo dlouho a všimli si ho i jeho nadřízení. Následovala větší míra odpovědnosti. Povýšení. Nejprve řídil provoz tržnice, pak se stal pomocným manažerem, a když nakonec jeho mentor předchozího roku odešel do důchodu, všem připadalo zcela přirozené, aby nastoupil na jeho místo.

S těžkým srdcem a plný lítosti a zklamání se odvrátil od okna. Zdálo se, že pokaždé když budoucnost už vypadala stabilně, zakročil osud změnou plánu.

Prchej, Eriku, prchej. Začni znovu. Vybuduj svůj život od základů. Ale nikdy nevěř, že jsi v bezpečí. Ani na okamžik si nemysli, že ti nedýchám na záda a nechystám se ke skoku.

Svěsil obraz ze stěny nad pracovním stolem a otočil kolečkem ukrytého trezoru doleva a doprava. Když nastavil poslední číslo, uslyšel, jak stavítka zapadla na své místo. Těžká dvířka bezpečnostní schránky se otevřela. Uvnitř ležely svazky papírů, oficiální dokumenty, pokladna s několika sty dirhamů. A až úplně vzadu kovová schránka zajištěná visacím zámkem. Vytáhl ji a položil na stůl.

Odemkl zámek klíčkem připevněným k těm od auta a odklopil víko. Uvnitř ležely pasy, kterými ho vybavili. Všechny dokumenty, které bude potřebovat, až nastane čas. Vytáhl je a vložil do přihrádky své aktovky. Vzal do ruky starou černo-

bílou fotografií. Magda a děti. Ucítil bodnutí sebelítosti, téměř výčitek svědomí. Za všechny ty roky si ani nedovolil představit si, co se s nimi asi stalo. A teď nebyl čas. Fotografie zamířila do aktovky za ostatními dokumenty. Vytáhl svůj Walther P38, který si oné osudové noci před lety vzal ze zásuvky pracovního stolu v Mnichově. Občas ho promazal, ale nikdy z něj nevystřelil, ani ze vzteku, ani v sebeobraně. Také zbraň putovala do aktovky.

Polekaně vzhlédl. Dveře se otevřely a v nich stála jeho sekretářka, buclatá žena, které táhlo na čtyřicet, staromódní a neatraktivní, s olivovou pletí a tmavýma očima. Dlouhé vlasy svázané do uzlu skrýval černý šátek.

„Co se děje, Aqilo?“ Ostrý tón jeho hlasu ji polekal.

„Promiňte, pane Vaursi,“ pronesla omluvně i nepřátelsky zároveň. Nikdy spolu moc dobře nevycházeli. „Volá monsieur Cattiaux z banky. Chcete s ním mluvit?“

„Ne. Řekněte mu, ať zavolá odpoledne.“ Po těch letech mluvil francouzsky téměř bez přízvuku a v zemi, kde francouzštinou skoro každý hovořil jako druhým jazykem, nemohl vzbudit žádnou pozornost. Ale asi na tom bude muset ještě zapracovat.

Přikývla a zavřela za sebou dveře. Zhluboka vydechl a pokusil se uvolnit nahromaděné napětí. Odpoledne tu už nebude a s monsieur Cattiauxem si už nepromluví. Nikdy. Alespoň to mu přineslo určité zadostiučinění. Jediné smítko útěchy plovoucí v moři starostí. Jestli byl něco ochoten nechat bez lítosti za sebou, pak to byly dluhy.

Uložil prázdnou schránku do trezoru, který opět zamkl, a pečlivě zavěsil obraz zpátky na místo. Pak se obrátil k pracovnímu stolu a začal si prohlížet zásuvky. Moc věcí, které by si vzal s sebou, v nich nenašel. Bylo téměř nemožné předvídat, co bude v neznámé, nejisté budoucnosti potřebovat.

Nad kasbou se rozlehl azán. Volání muezzina se linulo nocí nad změtí pouličních tržišť a restaurací. Pro Yvese to byl důvěrně známý a uklidňující zvuk, který se s vlhkým vzduchem nesl dovnitř okny jeho garsoniéry. I v únoru tu vládlo teplo. Tohle podnebí mu bude chybět. Horko v létě, mírné zimy, čistý suchý vzduch. A vůně a šumění moře. Znělo i tehdy, když pozdě v noci město ztichlo, zvuk jako dech. Hluboký, vzdychavý, všudypřítomný dech moře. Pomyslel si, že právě ten mu svým způsobem bude chybět nejvíc.

Na posteli ležel otevřený kožený kufr. Yves byl vždy připraven, a tak teď do přichystaného zavazadla přidával jen poslední drobnosti. Nepodstatné tretky, suť života, k němuž příliš přilnul a který mu nyní bylo zatěžko zcela opustit. Gravírované pouzdro na cigarety, hodiny se svítícími ručičkami, které si koupil na tržišti, zlatý řetízkový náramek od Salimy. Zarazil se a pomyslel na její fotografii. Stála u postele v cínovém rámečku. Když se ráno probouzel vedle prázdného polštáře, dělala mu Salima společnost alespoň na nočním stolku. V náhlém popudu vytrhl z rámečku zadní stěnu z kartonu a vytáhl černobílý snímek. Zadíval se do černých usměvavých očí a prstem přešel po rtech. Po rtech, které už nikdy nepolíbí.

Schoval snímek pod podšívkou kufru a chvíli sváděl boj sám se sebou, zda Salimě zavolat. Věděl však, že by jí nikdy nemohl vysvětlit důvod, proč odjíždí, ani to, proč už ho nikdy neuvidí. A v duchu se podivil, proč mu to působí větší bolest, než když opouštěl Magdu a chlapce.

Nakonec si našel prozaičtější důvod, proč Salimě nezavolat. Mohli mu totiž dost dobře odposlouchávat telefon a on nechtěl své pronásledovatele upozornit na to, že se chystá uprchnout.

Přiklopil víko kufru, posadil se na pelest a rozhlédl se po garsoniéře. Letmý pohled na hodinky mu prozradil, že je krátce po půl dvanácté. Náhle ho přepadl pocit nesmírné

samoty. A strachu. Takový život nikdy neplánoval. Žít ve stínech, neustále být ve střehu, jestli ho někdo nesleduje, být nucený prchat z jednoho života do druhého a pokaždé za sebou nechávat lidi a věci, které má rád. Napadlo ho, že skoro nemá smysl budovat si nový život. Protože jednou v budoucnosti si ho stejně zase najdou a začne to všechno nanovo.

Unaveně vstal a zvedl kufr. Ti mizerové byli neúnavní. A kdyby ho dopadli, znamenalo by to jeho konec.

Ve 23.38 za sebou tiše zavřel dveře bytu. Staré kamenné schodiště tonulo ve tmě. Žárovka na podestě praskla, nebo ji někdo ukradl. Měl v úmyslu uprchnout postranním východem v přízemí vedle domovníkova bytu pro případ, že by sledovali ulici. Jakmile se dostane do bludiště uliček, které se proplétají centrem města, bude se moct nepozorovaně vytratit do noci.

Ale tma na schodišti byla hustá, ovíjela ho jako plášť. Skoro ji dokázal nahmatat. Volnou rukou se nechal vést zdí a opatrně zkušel nohou každý další krok. Tichem, které vládlo za tlustými kamennými zdmi starého říadu, se hlasitě rozléhal jeho dech.

Jejich hlasy uslyšel až na podestě o patro níž. Šepoty ve tmě. Neznámou řeč, kterou sotva dokázal rozpoznat a jíž nerozuměl. V hlasech však zaznívala naléhavost srozumitelná navzdory jazykové bariéře. Napětí. A on si uvědomil, že muži, jimž hlasy patřily, se nacházejí o patro níž a stoupají nahoru.

Vzedmula se v něm vlna dusivé paniky. To jsou oni! Přišli si pro něho. Teď. A on nemá, kam by se poděl. Zkameněl uprostřed kroku. Jediná šance, která se mu nabízela, bylo vrátit se do garsoniéry a pokusit se uprchnout po střeších. Ale už ta pouhá představa ho plnila ochromujícím strachem. Bez obav vždy nechával okna otevřená, protože přes místní střechy by se žádný zloděj, kterému zbývala alespoň špetka příčetnosti, neodvážil. A on navíc trpí závratí.

Blížili se. Zaslechl své jméno a krev mu ztuhla v žilách. Nebylo pochyb. Skutečně hledají právě jeho. A on zatím dál čeká na schodech, přikovaný vysilující apatií. Druhá možnost, kterou měl, bylo využít moment překvapení, vrhnout se proti nim a prorazit jimi. Ale co když mají baterky a pistole? Poznal, že jich je několik. Vydal by se jim zcela napospas.

Přišlo to zcela bez varování. Nic ho nepřipravilo na to, že se svět kolem něho zničehonic zřítí. Náhle a úplně. Co považoval za pevnou půdu pod nohama, se proměnilo v prach, kamení a trámy. Vzduch naplnilo skřípění, jak se trhal kov i kámen, řev, který stoupal z nehlubších útrob země, a do noci vytryskl žhavý páchnoucí dech samotného ďábla. Yves padal, letěl, rotoval prostorem. Nekonečně. Patnáct vteřin, které mu připadaly jako patnáct hodin, dokud ho cosi neudeřilo do hlavy a jeho mysl nezahalila tma.

Nevěděl, jak dlouho ležel v bezvědomí. Ale první věc, kterou si uvědomil, když se mu vrátily smysly, bylo ticho. Neobyčejné ohlušující ticho, které v kontrastu s duněním apokalypsy, dosud mu doznívajícím v paměti, působilo o to výrazněji. Všude kolem něj si jako jemný sníh sedal prach. Rozkašlal se. Pak vzhlédl a v místě, kde bývala jeho garsoniéra, uviděl hvězdy. Změť zdiva a cihel všude kolem mu nedávala žádný smysl ani představu, kde vůbec je. Ke svému překvapení zjistil, že stále svírá svůj kufr, potlučený a odřený, ale jinak v pořádku.

Ležel v podivné poloze na velkém úlomku čehosi, co vypadalo jako schodiště. Namáhavě se posadil. Zdálo se, že si jako zázrakem nic nezlomil. Cítil však, jak mu po spánku stéká krev.

Náhle kdesi zdálky zaslechl volající hlasy. A něčí křik. Odkudsi blíž se ozývalo sténání, byl nicméně tak zmatený, že nedokázal rozeznat odkud. Netušil, co se stalo. Výbuch?

Pokusil se vstát. Otočil se a uviděl, jak zpod zubatého bloku zdiva trčí něčí paže, ztuhlé prsty svírající nicotu. Doškřábal

se přes sutiny k ní a s nadlidským úsilím kamennou trosku odvalil. Objevilo se beznadějně rozdrčené tělo holohlavého muže. Kulatý obličej nyní pokrýval prach z omítky protkaný šmouhami sytě červené krve. Řidič citroënu. Byli tu i další. Zahlédl botu. Ruku. Celou nohu. Žádný zvuk. Žádný pohyb. Jeho pronásledovatelé byli mrtví. Všichni. Jen tři ze šestnácti tisíc, kteří té noci zahynuli během patnácti vteřin pekla, o němž se později dozvěděl, že bylo nejhorším zemětřesením v dějinách Maroka.

Ale Yves ho přežil. A jak by se to někdo mohl dozvědět? Kolik těl se už nikdy nenajde? Včetně jeho.

V tom okamžiku pochopil, že smrt mu dává druhou šanci k životu. Už ho nikdy nikdo nebude hledat.

3 kapitola

Paříž, Francie, 28. října 2009

Ode dne, kdy Rogeru Raffinovi prolétla kulka hrudníkem a málem ho připravila o život, uplynul téměř rok. A Enzovi připadalo, že to novináře už navždy proměnilo.

Enzo stoupal po točitém schodišti k jeho bytu a slyšel, jak něčí neobratné prsty kdesi cvičí stupnice na piano. Tytéž prsty, které hrály i tehdy před jedenácti měsíci, kdy se tu střílelo. Nepřipadalo mu, že by udělaly nějaký výrazný pokrok.

U dveří zaváhal. Vybavilo se mu, jak Roger ležel na chodbě a on se zoufale snažil zastavit krvácení. Na dlaždičkách po něm nezůstalo ani stopy.

Raffin mu otevřel. Vypadal unaveně. Jeho obvykle bledá pleť získala šedavý nádech a světle zelené oči, jindy tak bystré a vnímavé, hleděly netečně. Chabě se pousmál a stiskl Enzovi ruku. „Pojď dál.“ Enzo šel za ním do obývacího pokoje a všiml si, že novinářovy pohyby ztratily mladistvou pružnost. Bylo mu teprve kolem pětatřiceti, ale jako by zestárl o deset let. Hnědé vlasy sahající po límeček působily prořídle a visely zplihle a bez lesku.

Usadil Enza ke stolu pokrytému dokumenty, fotografiemi a chvatně naškrábanými poznámkami. Mezi nimi ležela jeho kniha *Ukrytí vrazi*, otevřená na kapitole o Killianovi. Vedle vypité skleničky u novinářova místa stála poloprázdná láhev

Pouilly Loché, Les Franières, ročník 1998. Po oroseném skle stékaly kapičky vody. „Přinesu ti skleničku.“

„Děkuju, nedám si.“ Enzo se neubráníl pohledu na hodinky. Teprve se blížila desátá dopolední. To bylo brzo i na něho. S určitým znepokojením přihlížel, jak si Raffin dolévá. Nikdy tohoto mladého mondénního Pařížana nepovažoval za vhodnou partii pro svou dceru. A teď se jeho mínění ještě utvrdilo. „Jak se daří Kirsty?“ Neozvala se Enzovi už několik týdnů.

„Když jsem ji viděl naposledy, tak dobře. Zůstala ve Štrasburku.“ Ale toto téma neměl Raffin v úmyslu rozvinout. Posadil se a upil vína. „Procházel jsem si své poznámky z rešerší. Skoro jsem zapomněl, kolik toho o Killianově případu mám navíc oproti tomu, co se dostalo do knihy.“

„Proč se to do ní nedostalo?“

„Kvůli vdově po jeho synovi, Jane Killianové... Dodnes ji trápí jeho telefonát ten večer, kdy byl zavražděn. Přiměl ji, aby mu slíbila, že se v jeho pracovně nikdo ničeho nedotkne, nebude s ničím hýbat ani se nic neodstraní, dokud si to neprohledne jeho syn Peter. Prý tam Peterovi nechal vzkaz, který pochopí jen on. Jenže jeho syn naneštěstí zahynul při auto-nehodě v Addis Abebě a do pracovny se už nikdy nepodíval.“

„A co se v té knize tedy neobjevilo?“

„Všechny podrobné popisy toho, co se v místnosti nachází. Měla tam jasnovidce, novináře i soukromé detektivy. Všichni pokaždé celou místnost podrobně prozkoumali, ale ona nikdy neposkytla souhlas se zveřejněním podrobností.“

„Proč?“

„Bojí se, že ten, koho se vzkaz týkal, by si o těch podrobnostech mohl přečíst a nějak si je vyložit.“

Enzo zavrtěl hlavou. „Vždyť od Killianovy vraždy uplynulo skoro dvacet let, Rogere. Copak na tom může ještě záležet?“

„Mohlo by, pokud by to poskytlo nějaké vodítko k tomu, kdo ho zavraždil.“

„Zůstala Jane Killianová majitelkou domu?“

Raffin znovu upil vína. „Ano. Podle zákona ho zdědil syn, ale jelikož ten zahynul týden po otcově smrti, přešlo dědictví na vdovu po něm. Neměli totiž žádné děti.“

„A ona pořád ještě dodržuje svůj slib tchánovi?“

„Úzkostlivě. Jeho pracovna zůstala netknutá přesně ve stavu, v jakém se nacházela v den Killianovy vraždy.“

Enzo ucítil příval adrenalinu. Jako by bylo místo činu zakonzervované v časové schránce. „Pověz mi něco víc přímo o Killianovi.“

„O moc víc, než co se objevilo v mé knize, toho není. Bylo mu šedesát osm, Angličan. Dům na ostrově Groix vlastnil skoro dvacet let. Využíval ho hlavně pro rekreaci, dokud se sem v sedmaosmdesátém, rok po smrti manželky, neodstěhoval natrvalo.“

Enzo se podíval do svých poznámek. „Profesor tropické lékařské genetiky na Londýnské univerzitě.“

„Ano, pracoval na katedře tropické medicíny. Ale jeho skutečnou vášní byl hmyz. Podle snachy hraničil jeho zájem s posedlostí. Celá léta byl členem Britské společnosti amatérských entomologů a nemohl se dočkat důchodu, aby se svému koníčku začal věnovat naplno.“

„Až na to, že čas hrál proti němu, ne? Chci říct, že i kdyby ho někdo nezavraždil, moc dlouho mu nezbývalo.“

Raffin pokýval hlavou. „Přesně tak. Na jaře roku 1990 mu našli rakovinu plic a nečekalo se, že se dožije konce roku.“

Enzo tu informaci jako už dříve převracel v hlavě a nedávala mu smysl. „No dobře. A co Kerjean? Ten ještě žije?“

„Když jsem ostrov navštívil já, tak žil. Opravdu nepříjemný chlap, ve všech ohledech. Pochopitelně se se mnou odmítl bavit. Od soudního procesu neposkytl jediný rozhovor.“

„Ve své knize se tomu moc nevěnuješ.“

„Nestálo to za to, Enzo. Jistě, ten chlap měl motiv i příležitost, ale všechny důkazy proti němu byly jen nepřímé. Jeho obžaloba se vůbec neměla dostat k soudu.“ Dopil a dolil si. „No nic. Ale včera jsem dlouho telefonoval s Jane Killianovou. Můžeš zrušit rezervaci v hotelu. Nechá tě bydlet u sebe, v podkrovním pokojíku nad pracovnou.“ Uchechtl se, ale bez sebe-menší stopy humoru. „Asi v tobě vidí poslední naději, že se ten případ vyřeší. Získal jsem dost silný dojem, že jestli na to nepřijdeš ty, tak to vzdá a dům prodá.“

Enzo zvolna přikývl. „Takže žádný stres.“

Raffin se zazubil. „Já myslel, že tohle je přesně něco pro tebe, Enzo. Vždyť se specializuješ na analýzu místa činu.“

Enzo souhlasně přikývl. „Přiznávám, že je to nesmírně zajímavá výzva. Ale skutečně nerad bych byl něčí poslední naděje.“ Vzhlédl a uviděl, že Raffin lehce pobaveně špulí bledé rty.

„Pověz mi... Cos v té pracovně viděl, že ti o tom Jane Killianová nedovolila napsat?“

„Já myslím, že bych tě měl nechat, aby ses podíval sám.“ Raffin mrkl na hodinky a Enzo si všiml, jak se mu třesou ruce. „Budeme obědvat ve dvanáct? Můžu zamluvit stůl v restauraci Marco Polo.“

Enzo ucítil, že se lehce červená. „Dnes nemůžu. Mám schůzku.“

Raffin si ho zamyšleně změřil a bez komentáře přikývl. Znovu upil vína a po chvíli se zeptal: „Neviděl ses v poslední době s Charlotte?“

„V poslední době ne.“ Což byla pravda. Ale Enzo by rád věděl, proč se zdráhá novináři potvrdit jeho zjevné podezření, že se dnes v poledne má setkat právě s jeho bývalou milenkou. Nejraději by hned odešel, ale působilo by to nezdvořile. A schůzku s Charlotte měl až za hodinu. „Možná bych si přece jen kapku dal,“ ozval se a Raffin mu došel ke skřínce pro skleničku. Enzo zatím vyhlédl z okna na dvůr. Po dlažebních

kostkách se v lezavém podzimním větru honilo listí z letitého vzrostlého kaštanu a Enzo se v duchu podivil, co by někoho mohlo přimět, aby zabíjel umírajícího člověka.

4 kapitola

Ostrov Groix, Bretaň, Francie, 12. srpna 1990

V zadní části zahrady stála ve stínu křivíčného dubu kůlna, kterou Killian využíval jako laboratoř. Strávil tu se svou vášní mnoho hodin. Sbíral a množil, usmrcoval a konzervoval. Stloukl si jednoduchý ponk a na stěny zavěsil police, kde se tísnily lahvičky, světelné pasti, jedna krabice na exempláře a Tullgrenova nálevka sloužící pro odchyt drobných půdních organismů.

V rohu stál regál, kde Killian uchovával sítě. Několik větších pro odlov létavého hmyzu, pevné smýkadlo pro odchyt na vegetaci a jedna síť určená na lov vodních organismů.

Právě si zhotovil nový exhaustor — z obou konců průhledného umělohmotného pouzdra od kinofilmu vyčnívala plastová trubička o průměru tři milimetry. Ústí jedné z nich, které vězelo uvnitř pouzdra, přelepil nevelkým čtverečkem jemné gázy, aby omylem nenasál hmyz až do úst. Opatrně zasunul druhou trubičku do chovné láhve, kde se ve světle od okna hemžil a bužel uvězněný hmyz s křídly jemnými jako pavučina, hladový a zmatený. Vložil si trubičku do úst, prudce nasál vzduch a s ním i jeden exemplář do nádobky.

Vytáhl ze zásuvky velkou lupu, podržel si nádobku proti světlu a s jistým uspokojením si ji prohlížel skrz čočku. Tohle potřeboval. Samičku *Culex pipiens*, nejběžnějšího druhu

komára na světě. Na rozdíl od svého příbuzného, který přenáší malárii, se *Culex* žije převážně krví ptáků, ačkoli nepohrdne ani člověkem, a roznáší takové radosti jako saintlouiskou encefalitidu či západonilskou horečku. Rozšířil se na všechny světadíly kromě Antarktidy a zcela běžně obtěžoval i obyvatele na tomto skalnatém ostrůvku v nevypočitatelném Biskajském zálivu.

Killian vytáhl trubičku z nádoby na množení a zajistil otvor v zátce čtverečkem lepicí pásky. Pečlivě vrátil sklenici do vyhrývané líhně a uklidil pracovní plochu. Všechno mělo své místo.

Spokojen se svým dílem nakonec vyšel na zahradu a zamkl dveře. Po trávníku se k obilné chalupě natahovaly černé stíny stromů, které ostře kontrastovaly se slunečním světlem pronikajícím mezi větvemi. Za nimi se tytéž paprsky trpytily na hladině průlivu oddělujícího ostrov od pevninského přístavu Lorient, jež bylo ještě možné rozeznat v dálce. V průzračném letním vzduchu zářily bílé trojúhelníky plachetnic, které ve větru vanoucím přes kanál křížovaly hladinu sem a tam.

Horkým povětrím prostupovalo bzučení hmyzu, hudba pro Killianovy uši. Zahnul od chalupy a vydal se po trávníku k malému přístavku pro hosty, kde si zřídil pracovnu. V této nevelké stavbě s maličkou podkrovní ložnicí trávil Killian víc času než v hlavním domě. Když se mu práce protáhla do pozdních hodin, zůstával tu i přes noc. Přespal tu víckrát než kterýkoli host. Dnes už návštěvy přijímal málokdy, a když přijel Peter s Jane, vždycky se ubytovali v domě.

Dveře přístavku vedly do čtvercové předsínky, z níž se po úzkém schodišti vycházelo do ložnice. Naproti dveřím pak byla nevelká koupelna a vpravo se vstupovalo do pracovny. Věděl, že bude muset dát pozor, aby nenechal dveře otevřené déle než na těch několik málo vteřin, než ohlášený návštěvník vejde. Zavřel za sebou a došel k psacímu stolu. Odložil plastový exhaustor do přihrádky na dokumenty a zamířil k oknu.

Otevřel ho, vyklonil se ven a přitáhl okenice. Pootočil lamelami tak, aby propouštěly světlo, pak okno opět zavřel a zajistil ho klíčem. Horký vzduch teď vířil jen líně rotující ventilátor u stropu.

Killian se vrátil ke stolu a usadil se do židle s područkami. Vytáhl kapesník a otřel si pot, který mu vyrážel na čele jako kapky rosy. Rukou si pročísl husté bílé vlasy a zadíval se na knihu ležící na stole. Tenký ohmataný brožovaný výtisk. Náhodně ho otevřel přibližně uprostřed a zářpěstím přešel mezi stránkami, aby se hřbet zlomil a kniha se přestala zavírat. Něco takového se mu silně přičilo, ale věděl, že pro dosažení jeho cíle není zbyte.

Z pravé horní zásuvky vytáhl lahvičku čiré tekutiny a čistý vatový tampon. Nalil na něj trochu kapaliny a lehce jím poťukal stránky otevřené knihy. Naklonil se a foukal na ně, dokud vlhkost nezaschla. Věděl, že kombinace kyseliny mléčné a oxidu uhličitého bude pro okřídleného posla v nádobce neodolatelným lákadlem.

Potom ve spodní zásuvce našel repelent ve spreji, *N,N-diethyl-3-methylbenzamid*, zavřel oči a nastříkal si ho na obličej a ruce. Zadržel dech, dokud se jemné částičky kapaliny nerozptýlily v proudu vzduchu vířeného ventilátorem, a pak zhluboka nasál vzduch.

Pohodlně se opřel, zadíval se na proužky světla klikací se po židli naproti němu a na okamžik se ho zmocnily pochyby. Rychle je však zapudil a podíval se na hodinky. Jeho návštěvník měl dorazit každou minutou. Sáhl do přihrádky pro nádobku. Nepatrně zaváhal a pak ji palcem odzátkoval a vypustil *Culex pipiens* do prostoru pracovny.

Stužky slunečního světla dopadajícího do místnosti zavřenými okenicemi se teď vinuly po siluetě Killianova návštěvníka a vykreslovaly mu na nohou a pažích světelné proužky.

Usadil se na židli, která byla ještě před několika minutami prázdná. Seděl přirozeně a uvolněně s nohou přes nohu, rukama složenýma v klíně a s povýšenou shovívavostí se usmíval na Angličana naproti za stolem. „To je vedro,“ pronesl a vytáhl čistý bílý kapesník, kterým si otřel pot stékající do rýh na krku. „Nemohli bychom otevřít okno?“ Oblékl si bílou košili s rozhalenkou a rukávy úhledně vyhrnutými až k loktům.

Killian pokrčil rameny. „Venku je tepleji než uvnitř.“ Vzhlédl k ventilátoru a u srdce ho bodlo obavami, jestli průvan komára neodradí. Ucítil, jak mu po spánku stéká stružka potu. „Taky se potím. Ale za to nemůže horko.“

„To jistě ne.“ Návštěvník se odmlčel, zvedl jedno obočí a ustaraně nachýlil hlavu. „Jak se cítíte?“

„Špatně.“ Některé dny na tom byl lépe, jiné hůře. V poslední době však převažovaly ty horší. Nejspíš se to dalo jen očekávat. Pokoušel se zachytit vysoké komáří bzučení, ale *tinnitus* ho dnes trápil už tak silně, že je nedokázal rozeznat.

Druhý muž se nečekaně předklonil, pootočil hlavu a přimhouřenýma očima se zadíval na desku stolu. Zaostřil na otevřenou knihu ležící na ní a Killianovi na okamžik připadlo, že mu návštěvník vidí až do žaludku. „Co to čtete?“ zeptal se muž. Ale na odpověď nečekal a sám přečetl titul v záhlaví stránky. *Život komára IV*. Podíval se na Killiana a z vrásek na nose a kolem očí vyzařovalo nepochopení. „Ale ovšem, vy se zajímáte o hmyz, že?“

„Už léta je to moje vášeň.“

„Musím říct, že já se komárů jen zdravě štítím. Potvory jedny, jenom žerou a piští!“ A uchechtl se, jako by pronesl něco vtipného.

Killian se shovívavě usmál.

„No, tak abychom se do toho pustili,“ pronesl návštěvník a sehnul se pro tašku ležící na zemi. Náhle se volnou rukou plácl do předloktí. Když zvedl dlaň, Killian na ní uviděl téměř

neznatelnou šmouhu od krve. Na děsivý okamžik se ho zmocnila hrůza, že *Culex* nepřežil. „Krucí. Minul jsem ho!“

Killian sklopil pohled k rozevřené knize, kam hmyz právě dosedl. Břicho toho křehkého, jemného stvoření s černým šupinovitým sosákem a zlatavou hlavičkou se dmulo poslední krmí. „Tady ji máme!“

„Ji?“ sraštil návštěvník udiveně obočí.

„Krev sají jenom samičky.“

„Ha! Jako všechny ženské. Nedá se jim věřit!“ Muž se podrážděně zadíval na drobného živočicha, který mu před chvílí sál krev.

„Potřebuje krev pro svoje potomky. Nebo přesněji řečeno, aby mohla produkovat životaschopná vajíčka. Samci i samičky komárů se jinak živí cukrem. Nektarem z rostlin. Krev potřebují jen k produkci vajíček.“

Návštěvník znovu zvedl obočí a tentokrát znechuceně ohrnul ret. „Mrtvý komár, dobrý komár, pokud se ptáte mě.“

„Jistě,“ souhlasil Killian a nesmírně opatrně vsunul z jedné strany dva prsty pod desky knihy. Pak ji hbitě zavřel. Návštěvník poněkud fascinovaně přihlížel, jak ji Killian znovu otevírá. Komár byl dokonale slisovaný a jeho potrava třísnila papír rozevřených stránek. Maličká rudá kaňka v *Životě komára IV*.

Killian se spokojeně usmál a pohlédl na svého hosta. „A mám tě.“

O šest týdnů později

Killian zavřel dveře pracovny a vystoupal po úzkém schodišti do tmy. Vstoupil do maličké podkrovní ložnice, rozsvítil a v zrcadle toaletního stolku naproti se střetl s popelavou tváří shrbeného starce. S úlekem si uvědomil, že ten stařec je on sám. Přišel o většinu hustých stříbrných vlasů, které byly v posledních letech pro něho tak typické, oči měl propadlé

a popelavá kůže mu ochable visela na krku a spodní čelisti. Šoural se shrbeně jako starý člověk a pomyslel si, kam se jen poděl mladík, který před celým věkem vystoupil s takovou nadějí v srdci na vlídné zelenající se anglické půdě.

Dnes plnil jeho srdce jen strach. Ne ze smrti. Ta byla nevyhnutelná. Ale z toho, že nedokončí, co započal. Že jeho mučitel nakonec vyvázne. Vložil důvěru v jiného člověka a svou chybu si uvědomil příliš pozdě. Zahleděl se z okna k chalupě přes trávník tonoucí v šeru. Nikde žádné světlo kromě bledé bezbarvé záře měsíce. Na okamžik se mu zazdalo, že mezi stromy zahlédl pohyb. Postavu, která se mihla ze stínu do stínu. Skoro minutu se ji snažil znovu najít očima, ale pak došel k závěru, že to byl jen výplod jeho fantazie.

Odvrátil se od okna a belhal se pokojem s oporou vycházkové hole, masivního kusu lískového dřeva s vyřezávanou rukojetí ve tvaru soví hlavy. Její oblý obrys mu příjemně padl do dlaně. Posadil se na pelest a postel se prohnula. Odložil hůl vedle sebe a zvedl telefon. Kéž by byl Peter doma, všechno by mu řekl. Spílal si v duchu za to, že to neudělal už dříve.

Do ucha mu znělo řezavě plechové vyzvánění linky ve vzdálené zemi, dokud se neozvala důvěrně známá intonace mladého ženského hlasu: „Prosím?“ Zatoužil, aby jí mohl položit hlavu na prsa, svinout se do klubíčka, vrátit se do bezpečného lůna a vyplakat se.

Nahlas však řekl jen: „Jane, tady papá. Nic neříkej, jen mě poslouvej.“

Poznal jí na hlase, jak ji to vyděsilo. „Papá! Co se děje?“ „Ty mě neposloucheáš, Jane.“ Pokoušel se zachovat klid. „Potřebuju, abys pro mě něco udělala, a nesmí dojít k žádnému nedorozumění.“ Odmlčel se a na druhém konci linky mu odpovědělo ticho. Téměř naprosté. Slyšel jen její rychlý mělký dech. „Výborně.“ Získal si její pozornost. „Vím, že se Peter vrátí z Afriky až příští měsíc. Jestli se toho dožiju, promluví si

s ním sám. Ale kdyby ne — kdyby se mi něco stalo —, musíš mu vyřídit, aby přijel rovnou sem.“

„Proboha, co by se vám mělo stát? Přitížilo se vám?“

„Jane!“ okřikl ji téměř neomaleneč. Slyšel, jak se zarazila v půli nádechu. „Pokud tady z jakéhokoli důvodu už nebudu, musí přijet sem. Nechal jsem mu tady vzkaz. Najde ho u mě v pracovně. Ovšem Jane... dokud se nevrátí, musíš dohlédnout na to, aby tu nikdo s ničím nehýbal. Potřebuju, abys mi to slíbila.“

„Ale papá...“

„Slib mi to, Jane!“

Teď jí v hlase zaznívala frustrace. „Slibuju. Jaký vzkaz?“

„Nikdo v něm neuvidí žádný smysl, Jane. Zato Peter bude okamžitě vědět, o co jde.“ Vůbec nepochyboval o tom, že jeho syn porozumí. A jakmile porozumí, ostatní už bude jasné. „Je to ovšem ironie osudu, že dílo má dokončit syn.“

„Proč to nemůžete říct mně?“

Jak by jí dokázal vysvětlit, že pro pouhou snachu by to byla přílišná odpovědnost. Že jí něco tak důležitého nemůže svěřit. Pokusil se to zmírnit. „Pro bedra mladé ženy by to bylo moc těžké břemeno, Jane. Peter bude vědět, co dělat.“

„Papá...“

Už ji však neposlouchal. Postelí zavibrovalo tlumené bouchnutí odkudsi z hloubi domku. Spíš ho cítil, než slyšel. Vstal a odložil telefon do vidlice. Zvedl hůl — tentokrát spíš proto, aby se ozbrojil, než aby v ní našel oporu — a šoural se ke dveřím.

Světlo z ložnice se rozlilo po schodech až do předsínky v přízemí a vrhlo mu pod nohy jeho vlastní stín. Sestupoval pomalu stupeň za stupněm ke dveřím pracovny. Byly pootevřené. On si však pamatoval, že je zavíral. Strach mu sevřel srdce železnou pěstí. Pomocí hole otevřel dokořán. Uviděl kruh světla dopadající na zelenou kůži psacího stolu, v němž ostře

vyvstával jeho plánovací kalendář. Mimo dosah lampy tonula místnost v pološeru. Dveře do kuchyňky byly zcela otevřené. Věděl, že i ty za sebou zavřel. Snažil se naslouchat, ale zvonění v uších vše přehlušilo.

Vkročil do místnosti a téměř okamžitě zachytil koutkem oka nějaký pohyb. Prudce se otočil. Vetřelec vstoupil do světla s pistolí namířenou na Killianovu hrud'. Tvář vyjadřovala ponuré odhodlání a Killianovi připadalo, že z pohledu příchozího číší strach. „Napadlo mě, že to budete vy,“ oslovil ho. „Věděl jsem, že jsem vám to neměl říkat. Poznal jsem vám to na očích.“

„Vážně?“

„Věděl jsem, že k tomuhle dojde. Nejspíš dřív než vy.“

„V tom případě víte, jak to skončí.“

„Ano.“ Už se s tím smířil.

„Nemohl bych dovolit, aby se to někdo dozvěděl.“ Skoro jako by Killiana prosil o pochopení.

„Já vím.“

Tichem noci se rozlehl ohlušující třeskot tří výstřelů. Náraz prvního z nich odmrštil Killiana proti zdi. Zemřel dříve, než zbylé dvě kulky opustily hlaveň.

Vzdálenou ozvěnu výstřelů vystřídalo zvonění telefonu v ložnici o patro výš. Jako by ten zvuk vraha chvilkově ochromeného vlastním činem vyděsil. Nevěděl, kolik času mu zbývá, ale musel najít důkazy a zničit je.

Paříž, Francie, 28. října 2009

Enzo si vyhrnul límec plandavého lněného saka a zapnul si knoflíky, aby lépe čelil útokům větru. Kolem boků sportovních kalhot s kapsami se mu nadouvala světlá bavlněná košile. Zalitoval, že pro tohle počasí nezvolil vhodnější oblečení. Když předchozího dne opouštěl domov na jihozápadě, vládlo parno. Cahors si užívalo indiánské léto a studený vítr, který se proháněl pařížskými ulicemi, ho zaskočil. Na chodnících bulváru Saint-Germain vysedávali jen kuřáci. Odolné, i když vymírající plemeno.

Nesl si koženou tašku napěchovanou oblečením na týden. Říkal si, že sedm dní by mělo stačit. Po pravdě řečeno se upřímně obával, co tam tak dlouho bude dělat. Pohled na mapu mu prozradil, že ostrov Groix měří jen osm kilometrů na délku a tři na šířku. Dva tisíce jeho obyvatel žilo rozptýlených po hrstce vesnic a v nevelkém městečku nad hlavním přístavem Port Tudy. Neskýtal tudíž vyhlídku na nějaký světácký život. A jelikož se Enzo na ostrov chystal mimo sezonu, turistický průvodce ho varoval, že řada restaurací bude zavřená.

Našel si místo u jednoho stolku v kavárně Bonaparte a nervózně se podíval na hodinky. Vlák odjížděl z Montparnassu v jednu a navazoval na podvečerní trajekt z Lorientu. Oběd už nestihne. Bude si muset na nádraží koupit obloženou

bagetu a sníst ji ve vlaku. Číšník mu přinesl skleničku rozlévaného červeného. Enzo netrpělivě usrkával a sledoval obličej kolemdoucích. Měl vědět, že Charlotte přijde pozdě. Nikdy nechodila včas.

Neviděl ji skoro tři měsíce. Jejich poslední setkání zakončil horečný sex v jejím výstředním bytě ve třináctém obvodu, kde břehy řeky kdysi lemovaly koželužny a dílny výrobců tapisérií. Následující týden mu ani jednou nezvedla telefon a on se konečně odhodlal, že za jejich vztahem udělá tlustou čáru. Rozhodnutí provázela určitá lítost, protože ho Charlotte přitahovala tělesně i svým intelektem a probouzela v něm erotické touhy. Opakovaně mu však dala jasně najevo, že je sice ráda v jeho společnosti, ale nikdy nebudou víc než přátelé a příležitostní milenci.

Věkový rozdíl mezi nimi činil přes patnáct let a on ji chápal. Zatímco ona bude dosud čtyřicátnice, on půjde pomalu do důchodu. A když teď obě dcery dospěly, hledal Enzo, vstupující do zralého věku, po dvacetiletém vdovství něco víc.

„Pořád jako starý hipík, jak vidím.“

Vzhlédl. Stála nad ním a na půvabná štíhlá ramena jí spadaly bujné tmavé kudrny. Ještě tmavší oči si ho měřily s tím svým lehce posměšným úsměvem. Dnes si oblékla dlouhý černý kabát, černé džíny a kozačky na vysokém podpatku. Kolem krku si ležérně obtočila barevnou pletenou šálu. Ucítil, jak mu okamžitě poskočilo srdce a u žaludku ho zamrazilo. Takhle na něho zapůsobila vždycky, takže jeho odhodlání vše ukončit se rázem rozplynulo, jako když ranní opar rozežene první vánek.

„Hipík?“

„Posledně jsi říkal, že se necháš ostříhat. Jsem ráda, žeš to neudělal.“ Posadila se a mávla na číšníka. „Jeden perrier,“ objednala si, když přišel. Pak se podívala na Enza. „Dáš si ještě jednu?“

„Ne. Nemám moc času.“

„Aha.“

Poznal, že ji to zklamalo. Schůzku navrhla ona. Prý jí Roger řekl, že se Enzo objeví v Paříži. Nechápal, proč s novinářem dál udržuje kontakt. Po roce a půl vztahu následoval bouřlivý rozchod. Později se Charlotte zřetelně vyjádřila, že ho nemá vůbec ráda. A přesto si z nějakého důvodu dál volali a tu a tam zašli na skleničku.

„Kvůli čemu?“

„Ani ne za hodinu mi jede vlak.“

„Kam jedeš?“

„Na jeden ostrov u pobřeží Bretaně. Další z Rogerových nevyřešených případů. Copak ti to neřekl?“

„Ne.“ Vypadala zaskočeně. „A jak tam budeš dlouho?“

„Nevím. Tak týden. Možná víc.“

„Vrátíš se pak do Paříže?“

„Neměl jsem to v plánu.“ Teprve teď si pod velikýma očima všiml temných kruhů, které jí vystupovaly ze slonovinové pleti. Nebyl si jistý, jestli mu nepřipadá trochu pohublá. „Není ti nic?“

Číšník jí donesl minerálku a ona se dlouze a pomalu napila. Kolem rtů se jí čeřily bublinky. „Nebylo mi v poslední době moc dobře.“ A rychle dodala: „Ale nic vážného.“

Natáhl ruku a odhrnul jí kudrnaté vlasy z očí. Dotkl se prsty její tváře a láskyplně a znepokojeně se na ni zadíval. „Musíš na sebe dávat víc pozor.“

„A jak ty můžeš vědět, jestli si ho dávám, nebo ne? Pořád jsi někde pryč.“

Její výčitka ho ranila. Taková nespravedlnost. Rychle ruku odtáhl, jako by dostal ránu elektrickým proudem. „Tvoje volba. Ne moje.“ Odmlčel se. „Proč ses chtěla dneska vidět?“

„Musíme si promluvit, Enzo. Potřebuju s tebou něco probrat,“ pronesla náhle chladně.

Neznatelně se odtáhl, jenže věděl, že jí řeč jeho těla neunikne, že okem psycholožky registruje všechny mikrosignály, které vysílá. Zlobilo ho, že si v něm čte jako v otevřené knize. „Poslouchám.“

Ale ona zavrtěla hlavou. „Teď ne. Rozhodně ne takhle. To, co ti chci říct, je příliš důležité, než aby se to vměstnalo mezi skleničku vína a úprk na vlak.“ Vstala od nedopité minerálky. „Dej vědět, až zas přijedeš. Podám si žádost o audienci.“

Lem jejího pláště zavlál a byla pryč. Enzo si podrážděně vzdychl a zaplatil.

Ostrov Groix , Bretaň, Francie, 28. října 2009

Enzo se díval z okna přístavního terminálu přes šedé vody k doku, kde se jedna vedle druhé tísnily nákladní lodě a vysoké jeřáby prorážely nízkými mraky. Padající déšť byl jemný skoro jako mlha. Skotové pro takový déšť používají zvláštní slovo: *smirr*. Ta studená obloha temní se dešťovými mraky mu připomínala rodnou zemi. Měl by si tu připadat jako doma. Jenže jeho se zatím zmocňovala sklíčenost. A také trochu pocit viny. I když ne přímo jeho vlastní.

Lorient byl nezázivné město vyznačující se nenápaditou poválečnou architekturou padesátých let. Kdysi to býval prosperující přístav na pobřeží Bretaně, kam flotila Francouzské východoindické společnosti přivážela zboží z Orientu. Pak se ho však zmocnili Němci a vytvořili tu základnu pro ponorky útočící na konvoje spojenců v Atlantiku, jejich bombardéry v zimě roku 1943 během čtyř týdnů pekla město srovnaly se zemí. Enzo se kdesi dočetl, že v důsledku náletů zahynuly tisíce francouzských civilistů.

Ironické na tom bylo, že mohutně opevněná ponorková základna vyvázla bez úhony. Dnes sloužila jako turistická atrakce.

Sešel s ostatními cestujícími po rampě na molo a vydal se k trajektu. Vítr mu nadouval sako a vháněl mu do tváře déšť,

který bodal jako jehličky. Pospíchal po kovových schodech pokrytých cvočky do tepla kryté paluby pro cestující a našel si volné místo. Výhled ke vzdálenému městečku Larmor-Plage, které si německý admirál Karl Dönitz vybral jako místo pro svůj hlavní štáb, zastíral déšť. Odtamtud mohl bez pochyby v ohromeném úžasu sledovat, jak na Lorient dopadá šedesát tisíc zápalných bomb. Takový soukromý ohňostroj.

Cínově šedé vody zálivu se vzdouvaly a na hladině tu a tam probleskly bílé hřebínky vln. Ve vzduchu kroužili pobláznění rackové jako cáry papíru unášené větrem. Loď zatroubila a zvolna supěla k vnější přístavní hrázi. Enzo rozeznával děsivou betonovou stavbu vojenské základny Keroman, kde se kdysi ukrývaly ponorky německého námořnictva. Za tak nevlídného dne působila temně a zlověstně.

Rozhlédl se kolem sebe po tvářích spolucestujících. Bledé keltské obličejy zabořené do knih nebo mrzutě hledící zpod kšiltovek a kapucí větrovek. Tváře ostrovanů formované rasou i podnebím, k nerozeznání od obyvatel skotského západního pobřeží, s nimiž sdíleli společné dědictví a rodové pouto, které sahalo za hranice jazyka i národa.

Někde v polovině trasy si Enzo uvědomil, že pokaždé když otočí hlavu, ostatní sklopí oči ke svým časopisům nebo se rychle odvrátí a hledí z okénka. Náhle se ho zmocnil podivný a nepříjemný pocit, že ho lidé pozorují. Na zvědavé pohledy Francouzů byl zvyklý. Se svou vysokou urostlou postavou a s tmavými vlasy s bílým pruhem staženými do ohonu se mezi drobnějšími středomořskými jižany vymykal. Ale tady by jakožto Kelt mezi Kelty neměl působit tak nápadně. A přitom nebylo pochyb, že k němu zalétají kradmé pohledy.

Když se v padajícím soumraku vynořila první šmouha ostrova Groix, Enzo vstal a došel k oblouku velkých oken hledících na příď lodi. Výhled na Port Tudy mezi dvěma identickými majáky označujícími vjezd do přístavu mu zkresloval déšť.

Za lesem stěžňů nezřetelně rozeznával bílé, růžové a modré domky na nízkých útesech vyvýšeniny zvedající se k městu Le Bourg.

Otočil se a zjistil, že se na něho dívá bezmála celé osazenstvo paluby. Téměř s očekáváním. Jako by se chystal něco říct, pronést několik moudrých slov. Vypadali, že nemají daleko k potlesku. Měl sto chutí zakřičet: „Co civíte?!“ Ale trapného momentu ho ušetřilo hlášení z amplionů, které je vítalo na *Île de Groix*, a napětí pominulo. Cestující na něho ve svém spěchu opustit loď náhle zapomněli. Vstávali ze sedadel, sbírali zavazadla a hrnuli se ke schodům.

Jakmile však Enzo vystoupil na molo, pocit, že je sledován, se okamžitě vrátil. Rybáři, kteří právě přiřázel se zrezivělou lodí jménem *Banco* do přístavu, si ho zvědavě prohlíželi, a když se chvatně vydal po molu pryč, vnímal, jak se za ním lidé otáčejí. Po pravé ruce minul bílou budovu s modrými okenicemi, která patřila záchranářům ze *Société nationale de sauvetage en mer*. Dál za ní, za nevelkým kruhovým prostranstvím na konci mola, stála hrstka hotelů a barů s krytými terasami s výhledem na přístav. Chvilí byl v pokušení využít příležitosti a uniknout u jedné či dvou skleniček whisky chladu a dešti, ale všiml si jásavě žlutého průčelí půjčovny aut a kol *Coconut's* a usoudil, že by si spíš měl vyzvednout rezervovaný džíp, aby k cíli stihl dojet před soumrakem.

Právě se chystal přejít ulici, když ho někdo prudce zatáhl za paži. Otočil se a pohlédl do tváře skoro stejně vysokému muži statné postavy, který mohl být tak o deset let mladší než on sám. Na čelo se mu deštěm lepily prameny černých vlasů, které mu neuspořádaně spadaly i přes ohrnutý límec. Bundu měl promočenou a upřený pohled jeho modrých očí Enza znepokojoval. Z úst mu táhl odporný pach zbytkového alkoholu.

„Tak pán si myslí, že má pod čepicí, co?“

„Prosím?“

„Vy si myslíte, že po mně půjdete a nakonec dokážete to co nikdo před vámi. Tak na to zapomeňte.“

Enzo pochopil, s kým mluví. „Vy jste Thibaud Kerjean.“

„Dodneška věří, že jsem to udělal já.“

„Kdo?“

„Všichni. Po dvaceti letech. I potom, co mě soud osvobodil. Ať jdou do prdele. A vy taky, monsieur. Nebyl jsem vinnej tehdy a nejsem ani dneska. A jestli vám to pálí tak, jak si o sobě myslíte, tak se ode mě držte dál. Jinak budete litovat.“

Teprve teď si Enzo uvědomil, že mu Kerjean ještě pořád svírá paži. Vyprostil se a zadíval se nepřátelskému ostrovanovi zpřímá do očí. „Jak sakra víte, kdo jsem?“

Kerjean zkrivil rty do čehosi na půl cesty mezi úsměvem a úšklebkem, otočil se a rychlým krokem se vzdaloval k baru Café de la Jetée. Enzo se za ním nechápavě díval. Cloumala jím zlost. Vtom si znovu uvědomil, že se po něm lidé dívají — cestující z lodi i hosté vyhlížející ze dveří a oken barů. Z trajektu se právě vyloďilo další auto, projelo louží a Enzo ucítil, jak mu gejzír špinavé dešťové vody prosakuje nohavicemi. Zanádal, sklonil se a hřbetem ruky si otíral špinavou látku. Pak se hněvivě ohlédl za řidičem a oči mu padly na reklamní novinovou vývěsku připevněnou drátem k ceduli vítající návštěvníky na ostrově Groix. Přečetl si titulek z aktuálního vydání *Ouest-France*: SKOTSKÝ EXPERT PŘIJÍZDÍ VYŘEŠIT GROIXSKOU VRAŽDU. Z černobílé fotografie pod ním hleděl Enzo. Snímek byl několik let starý, ale Enza s jeho tmavým koňským ohonem a bílým pruhem ve vlasech, který mu vynesl přezdívku Straka, si nikdo nemohl splést.

„Vaše pověst vás předchází, monsieur Macleode.“

Enzo pohlédl do vážné tváře policisty, který si ho prohlížel se zkoumavým zájmem. Na hlavě měl kulatou čapku se štítkem a uniformu, která vypadala výrazně sušší, než jak si v tu

chvíli připadal Enzo, chránila nepromokavá pelerína. Ruce si policista založil na prsou.

„A vidím, že jste se už seznámil s monsieur Kerjeanem. Určitě se bojíte, že mu někdo konečně prokáže, že to udělal on.“

„A udělal?“ opáčil Enzo se zvednutým obočím. Teď už nemělo smysl pospíchat někam do sucha.

„To ví jen on a na vás je, abyste zjistil pravdu.“ Policista stiskl suchou a teplou dlaní Enzovu mokrou a studenou pravicí. „*Adjutant* Richard Guéguen,“ představil se. „Velím místní policii. Velká ryba v hodně malém rybníčku. Kdybyste mi mohl věnovat pár minut, rád bych si s vámi promluvil.“ Ale znělo to spíš jako rozkaz než žádost.

Enzo se znepokojeně zadíval k půjčovně. Nevěděl, v kolik hodin zavírá. „Musím si vyzvednout auto.“

„Nedělejte si starosti. Bez vás nikam neodjede. A navíc už vědí, že se opozdíte.“ Na plných rtech se mihl náznak úsměvu.

Policejní stanice — žlutě natřená dvoupatrová vila se šikmou střechou a s výhledem na přístav — zaujímal velitelkou pozici na návrší nad sídlem celní správy. Guéguen vzal Enza dovnitř postranním vchodem. Zavolal na tři lelující policisty v nevelké společné služebně, že nechce, aby ho kdokoli rušil, a zavedl Enza do své kanceláře v zadní části budovy. Enzo kráčel chodbou šéfovi policie v patách a do zad se mu propalovaly zvědavé pohledy.

Guéguen pokynul k židli naproti svému místu za psacím stolem. „Kávu?“

„Moc rád.“

„Dvě kávy,“ zavolal *adjutant* do chodby a zcela nepokrytě nechal dveře otevřené, nejspíš aby bylo slyšet, o čem bude s Enzem mluvit. Pověsil si pláštěnku a policejní čapku na věšák, usadil se za stůl a pak se naklonil k Enzovi. Předloktím

se opíral o stůl a propletl prsty, jako by se modlil. „Jste pozoruhodná figurka, monsieur Macleode.“

„Slyšel jsem.“

„Ale musím se přiznat, že jsem se o vás dozvěděl teprve ve chvíli, kdy mi velitelství naší brigády zakázalo poskytovat vám jakoukoli pomoc.“

„A z jakého důvodu takové nařízení vydalo?“

„Myslíte kromě toho, že žádný policista nemá rád, když mu nějaký amatér říká, jak má dělat svou práci?“

Enzo se zazubil. „Ano, kromě toho.“

„No, musíte si uvědomit, monsieur Macleode, že ekonomika tohohle ostrůvku je v dnešní době skoro ze sta procent závislá na turistickém ruchu. Éra lovu tuňáků a zpracování ryb dávno pominula. A mám-li být zcela upřímný, vražda není zrovna ta nejlepší turistická atrakce.“

„Ani když je dvacet let stará?“

„Je to jediná vražda, kterou místní pamatují, monsieur Macleode. A jelikož se nikdy neobjasnila, je to tak trochu nezahojená rána. Skutečně nestojíme o to, aby nám sem někdo chodil takové staré rány otvírat.“

„I když je vyřešení případu konečně navždy vyléčilo?“

Guéguen se uchechtl a pohodlně se opřel. Znovu a znovu točil v prstech tužkou. „A co vás vede k přesvědčení, že můžete uspět tam, kde všichni před vámi selhali?“

„Dosavadní bilanci mám celkem slušnou.“

„To je pravda, monsieur Macleode. Ohromilo mě, kolik jsem toho o vás na internetu našel. Tohle je, myslím... čtvrtá kauza v Raffinově seznamu nevyřešených případů?“ Otevřel složku, kterou měl položenou před sebou. „A vidím, že než jste přesídlil do Francie, specializoval jste se na analýzu místa činu. Madame Killianová do vás jistě vkládá velké naděje.“

„Nikdy nic neslibuju.“

„Moudrý přístup. Víte, za ta léta sem ten případ přijela řešit už celá plejáda adeptů. A žádný z nich si tady pověst nevylepší.“

„Já si sem nepřišel vylepšovat pověst, *monsieur l'adjudant*. Publicita provázající tyto kauzy nám pomáhá získávat finanční zdroje pro katedru forenzních věd na mé univerzitě. Jestli se tedy něco zlepší, tak stav francouzské *police scientifique*.“

Guéguen se usmál a neochotně přikývl. „Pravda, ale přesto vás musím upozornit, že pokud byste v průběhu vyšetřování náhodou pocítil pokušení nějak způsobem ohýbat zákony, nečekejte, že bychom nad tím já nebo moji podřízení přivřeli oko. A nebudete mít přístup k žádným spisům ani důkazům.“

Enzo přikývl. „Předpokládám, že bych stejně ani jedno z toho nenašel tady.“

„Správně. Veškerou dokumentaci a důkazy archivují ve Vannes, pár kilometrů od Lorientu podél pobřeží.“

„Tam se taky konal soud, vidíte?“

„Ano.“

Ozvalo se zakašláním. Vešel mladý policista a v každé ruce nesl polystyrenový kelímek kávy. Položil je na stůl spolu s porcovaným cukrem v sáčkích a plastovými míchátky a zase odešel. Enzo si do kávy nasypal cukr, rozmíchal ho a pak vzal kelímek oběma dlaněmi, aby si je ohřál. Ustrkl silného černého nápoje. „Děkuju,“ řekl vděčně. „Přesně to jsem potřeboval.“ Vzhlédl a v očích mladého policisty zahrálo cosi jako pobavení. Guéguenovi nemohlo být moc přes čtyřicet let. Tmavé vlasy měl ostříhané nakrátko a na spáncích už se objevovaly matně ocelové šediny. Zpod tmavého obočí hleděly velké přátelské hnědé oči. Atraktivní muž, který na první pohled vůbec nezapadal do ustálené představy o strach budícím policistovi bez špetky smyslu pro humor. „A taky děkuju, že jste mě varoval tak mírně.“

Adjutant se široce usmál. „To máte všechno v ceně, monsieur Macleode.“ Zvedl telefon. „Zavolám do autopůjčovny a řeknu jim, ať vám auto dovezou sem. Ušetříte si cestu zpátky dolů v dešti.“

Když dotelefonoval, Enzo mu znovu poděkoval. Ohlédl se k chodbě. „Kolik vás tu pracuje?“

„Šest. Já, jeden *chef*, dva *gendarmes* a dva praktikanti. V létě, když počet obyvatel ostrova raketově vzroste, posílá nám naše brigáda dalších šest lidí.“

„Počítám, že všechny závažné trestné činy, jako je třeba vražda, řeší vyšetřovatelé z pevniny?“

Guéguen se srdečně rozesmál. „Monsieur Macleode, jestli chcete vědět, jak probíhalo vyšetřování Killianovy vraždy, stačí se zeptat.“

„Myslel jsem, že jste dostal pokyn, abyste se mnou nespoupracoval.“

„Abych vám neposkytl přístup k oficiálním policejním záznamům a důkazům,“ opravil ho Guéguen. „Nikdo mi nezakázal probírat informace, které byly veřejně dostupné.“ A kolem očí se mu objevily rošťácké vrásky.

„A jak to tedy bylo?“

„No, teoreticky jsme měli zajistit místo činu, dokud z Lo-rientu nedorazí zkušený vyšetřovatelé. V praxi to vypadalo tak, že jsme to zpackali. Nikdo nevěděl, co obnáší zajistit místo činu, tak jsme to tam bohužel všude pošlapali, sahali na věci, na které se sahat nemá, a neochránili ty, které jsme ochránit měli.“

„Vy jste u toho byl?“ nemohl Enzo uvěřit svým uším. „Před dvaceti lety?“

„Byl jsem tehdy ještě praktikant,“ zazubil se Guéguen. „Většinu svojí pracovní kariéry jsem sloužil u jiných brigád v různých částech Bretaně. Na ostrov jsem se vrátil teprve před rokem, poprvé po sedmnácti letech.“

„Jako šéf?“

„Ano, jako šéf.“ Guéguenovy oči se znovu pobaveně přimhouřily. „O hodně starší a mnohem moudřejší, monsieur Macleode. Každý z mých podřízených prochází školením, jak se chovat na místě činu, pro případ, že by tady na ostrově došlo k nějakému závažnému deliktu. Máme tým ostrovních lékařů, které v takové situaci povoláme, aby určili, zda jde o podezřelé úmrtí. Pitvu by ovšem samozřejmě prováděl patolog z nemocnice v Lorientu. Už jsme měli příležitost se povcičit na několika sebevraždách a vážných nehodách.“

„Takže Killianovo úmrtí za podezřelé označil místní lékař?“

Tentokrát se Guéguen rozesmál na celé kolo. „Já bych tři díry po kulkách v hrudníku neoznačil zrovna jako podezřelé, monsieur Macleode, ale ano, byl to místní lékař.“

Jejich rozmluvu přerušily hlasy na chodbě. U dveří zatukal mladík z autopůjčovny a přinesl Enzovi dokumenty k podepsání. V přítomnosti vysoce postaveného policisty působil rozpacitě, až přehnaně uctivě a bylo na něm vidět, že nemá stání.

„Auto parkuje vzadu,“ oznámil. „Terénní suzuki.“ Podal Enzovi klíče a byl pryč.

Guéguen vstal, sáhl pro čepici a pláštěnku a prohlásil: „Doprovodím vás.“

Enzo jedním lokem dopil kávu a zvedl své zavazadlo. Na konci rozbláceného parkoviště stála betonová budova s dvojími těžkými ocelovými dveřmi. Guéguen si všiml Enzova pohledu.

„Cely.“ Přistoupil k prvním dveřím a otevřel je. „Pojďte se podívat. Sem jsme vzali Kerjeana, když se rozhodlo o jeho obvinění.“

Enzo vkročil do temné krychle. Otvor v podlaze v zadní části sloužil jako toaleta. Vysoko nad ní do cely propouštělo trochu světla okno z nerozbitných luxfer. Na masivním soklu ležela tenká a velmi nehygienicky vyhlížející matrace.